

VREDESGEBED VOOR STAD EN WERELD. Groenmarktkerk, 1 juli 2002

*'Als de Heer het huis niet bouwt,
tevergeefs zwoegen de bouwlieden daaraan;
als de Heer de stad niet bewaart,
tevergeefs waakt de wachter.'*

Deze psalm 127, beste vrienden en vriendinnen, is onderdeel van een groep van vijftien bedevaartspsalmen (120-134). Het zijn korte, kernachtige liederen die de pelgrims begeleidden als ze optrokken naar de tempel van Jeruzalem. Men deed dat zo'n driemaal per jaar. Pelgrimeren en pelgrimage is ook in onze tijd 'in'. Iemand bij mij in de buurt gaat bijna elk jaar naar Santiago di Compostella. Anderen lopen het Pieterpad of 'wandelen' naar Rome.

Het woord pelgrim betekent 'vreemdeling'. Het is nodig en goed voor ons om zo nu en dan even 'vreemdeling' te zijn. Even vreemdeling worden van je werk bijvoorbeeld, want anders wordt het allemaal veel te bekend voor je en ga je teveel op de automatische piloot. Het is ook nodig om zo nu en dan even vreemdeling te zijn van jezelf. In de pelgrimage, al lopend en zwoegend, leer je om stapje voor stapje tegen jezelf aan te kijken, jezelf onder de loep te nemen, jezelf tegen het licht te houden van iemand anders in je leven. Die iemand is de Schepper van jouw leven; waar je het in het rauwe ritme van de dag vaak te druk voor hebt.

Zo ben ik zelf ook net terug van een verlof-periode. Ik ben niet naar Santiago gelopen of een andere heilige plek. Dat staat nog wel op mijn verlanglijstje overigens. Maar gelukkig had ik, kreeg ik, wel de gelegenheid om wat afstand te nemen ... en graag liet ik me begeleiden en leiden door de pelgrims-psalmen: *Als God het huis niet bouwt, tevergeefs zwoegen de bouwlieden daaraan.* Op afstand keek ik aan tegen al ons werk hier op de Groenmarkt en breder naar al het werk voor en aan mensen in de stad. We zwoegen wat af met ons allen. De vraag van de psalm bij dit alles: hebben wij genoeg oog voor de echte Bouwmeester van het huis dat we aan het bouwen zijn? Ons werk dus, doen we het om onszelf, of echt om de ander? Die vraag stelt de psalm. Want als de ander, vooral de ander in nood, in beeld komt dan verschijnt met hem of haar ook de Ander met een hoofdletter, die in de bijbel God wordt genoemd. God, Bouwmeester, Grondlegger, Betrouwbare, Huisvester. Is het fundament van en in ons leven gelegd door deze God? Deze God, waarvan we geloven dat Hij de Enige is die alleen maar op liefde uit is. Jouw en mijn 'huishouding', onze bedrijvigheid, onze pijnen en onze lasten, onze vreugden en onze dankbaarheid, gelden die ècht aan deze Bouwer van Gerechtigheid, aan deze blinkende Morgenster die elke dag weer ons leven draagt? En de huishouding, de economie, die onze samenleving probeert bijeen te houden. Waarop is onze samenleving gebouwd? Houdt ze nog rekening met het Absolute, staat ze nog open naar de Oneindige, of hangt ze aan elkaar van toevalligheden en wisselvalligheden. O, in wat voor verwarde tijden leven we! Wat hebben we een houvast nodig!

Alles is tevergeefs zegt de psalm, een ander vertaler zegt, alles is 'waan' wanneer in jouw leven èn in deze samenleving deze grote Bouwmeester wordt buitengesloten.

De stad waarin je woont: *Als de Heer de stad niet bewaart, tevergeefs waakt de wachter.* Wij als Stem in de Stad, en vele anderen met ons, we willen toch een beetje en in alle bescheidenheid 'waker' zijn van en over onze stad. Tevergeefs is het als je de echte 'bewaring' niet overlaat aan de God van heil en heelmaking. Tevergeefs, waan is het als je denkt dat je het op eigen houtje kunt. Dat is geen dreigement. Ach nee, goede godsdienst dreigt nooit. Teveel is met God bedreigd. Nee, deze psalmversen willen ons uitnodigen, oproepen, er gaat een appel van uit. Want de Bouwmeester laat zich natuurlijk niet buitensluiten. Als een smeulend vuur ligt Jezus diep in ons verscholen. Wanneer wij beantwoorden aan zijn appel, dan kan dat vuur in ons weer opvlammen, een vuur dat nooit meer dooft.

Jurjen Beumer
Haarlem, 1 juli 2002